

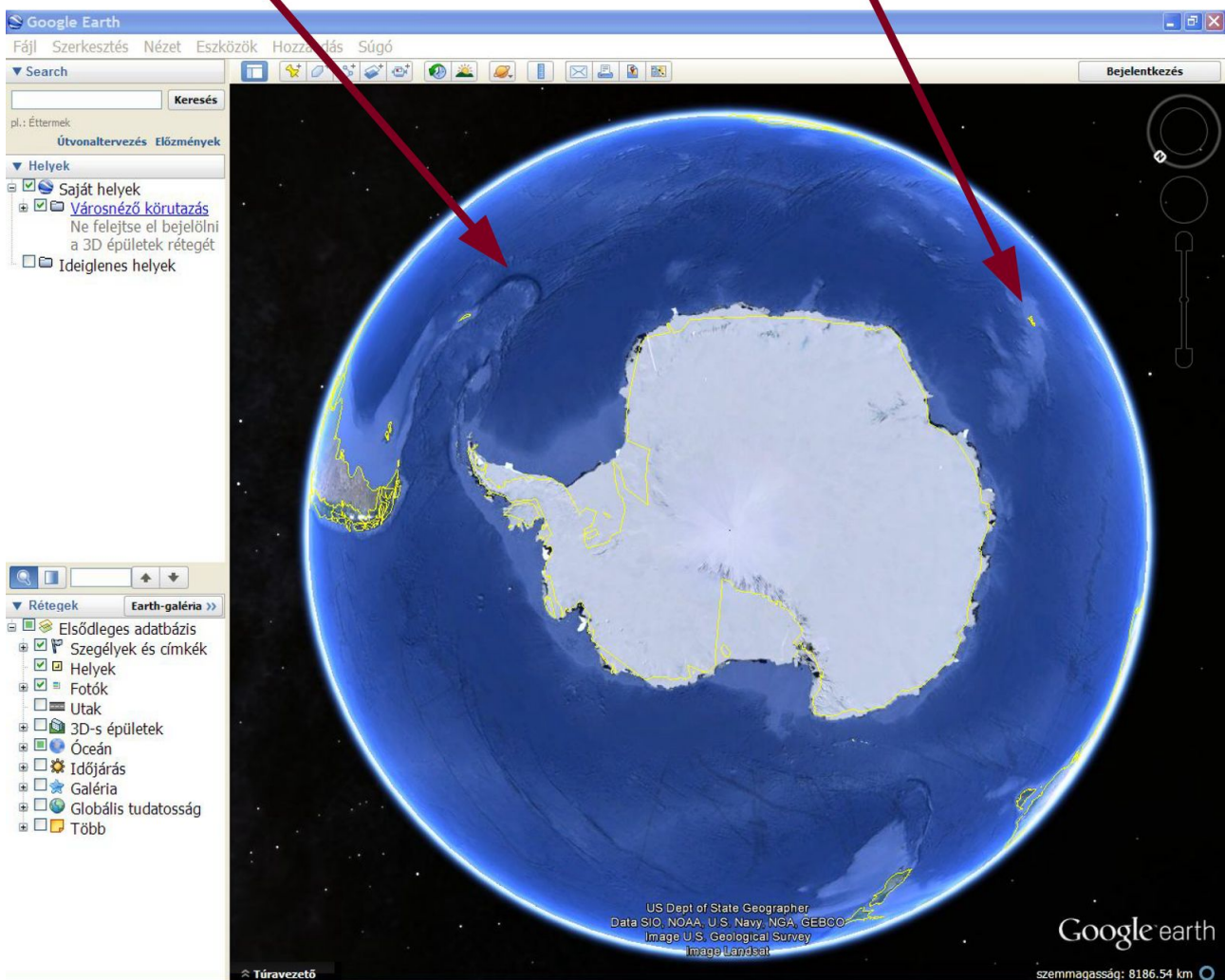
A South Sandwich-szigetek üzenete

A Föld felépítésének általánosan ismert modelljével eddig egyetértettem, mert nem volt más hasonló elmélet, ami számomra elfogadhatóbb lett volna. Miután a Google Earth segítségével, tavaly ősszel két olyan alakzatot fedeztem fel a Föld déli félgömbjén az Antarktisz és Dél-Amerika között, ami ellentmondani látszott tudományos állásfoglalással, a Föld felépítésére vonatkozó tudományos felfogással szakítottam.

A Google Earth képen, a déli félgömbön egy feltűnő alakzat látható. Egy csomó, amelynek tengerből félkör ívben kiemelkedő pontjai alkotják a South Sandwich-szigeteket. Ez a csomó láthatóan átvágta azt a vékony földhidat, amely Dél-Amerikát és az Antarktiszat valamikor összekötötte. A vágat nyoma félkör alakú széles árokként látható (a képre én írtam rá a szigetek nevét és nyíllal is jeleztem). Meg kell figyelni, hogy ez az árok nem egyenes, hanem a Föld forgástengelye mentén elgörbül. Ugyan csak fontos észrevenni azt is, hogy a csomó jelenleg messze túlhaladta azt a pontot, ahol egy másik, még szélesebb árok kezdődik, és amelynek északi „partja” mentén halad jelenleg. És ami szintén fontos, ez a másik árok is kör félkör alakú. E két árok kis híján körbe éri az Antarktiszot, amit viszont egy – vélhetően – korábban képződött árok kipótol.

South Sandwich-szigetek

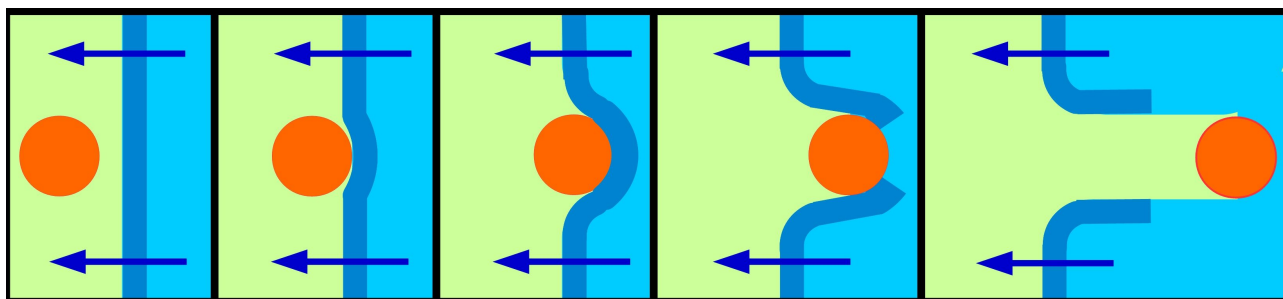
Port-aux-Francais

Először arra voltam kíváncsi, hogy a csomó vágta át a Dél-Amerikát és az Antarktiszot összekötő föld hidat, ahogy az Antarktiszot félig megkerülte, vagy a kontinenst hordozó kéreg haladt át a csomón, amely aztán a földhidat átszakította. Nem mindegy, mert az előbbi esetben a csomó az alatta levő magmán úszott volna, az utóbbi esetben pedig egy alatta levő masszív (hideg)

közzetömegben fekszik, mint annak legmagasabb fekvő része. Az előbbi eset az olvadt köpenyből és magból álló Föld elméletét igazolná, míg az utóbbi eset cáfolná azt.

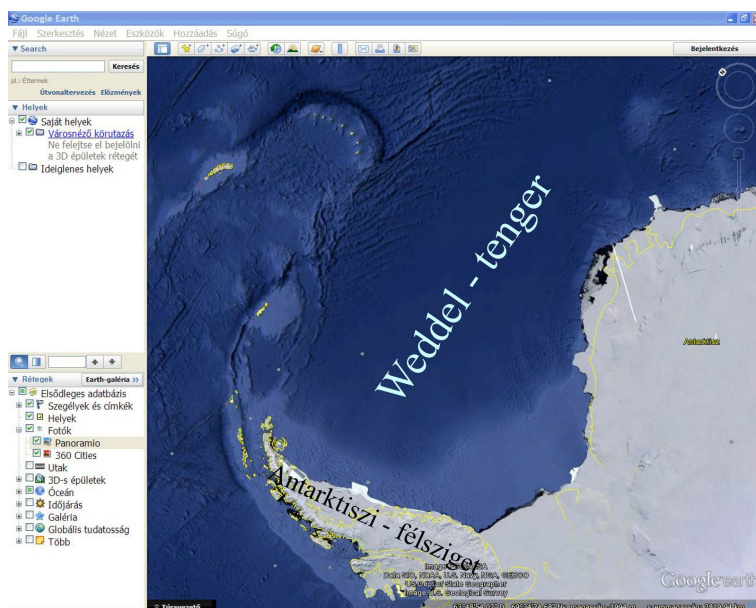
A csomó viselkedését egy, a Balatonba levő bója hasonlatával tudom legjobban leírni. Ha a bóját semmi sem fogja, akkor együtt halad lassan a Balaton vizével, és előbb-utóbb Siófoknál köt ki. De ha nehezékhez van kötve, akkor az áramló víz ellenállását le tudja győzni és nem mozdul. Előtte is tudtam, hogy az amerikai kontinens nyugati irányban mozog. Innen két lehetőségről lehet beszélni: a nyugati irányban mozgó Dél-amerikai-lemez találkozott a keleti irányban mozgó csomóval (talán létezik a csomónál jobb elnevezés is, nem várom meg, amíg eszembe jut), illetve a nyugati irányban mozgó Dél-amerikai-lemez a mozdulatlan csomóval. Az előbbi esetben a csomót maga előtt tolja a látszólag nagyobb tömegű Dél-amerikai-lemez, miután találkoztak, az utóbbi esetre viszont a bója hasonlata áll: egy látszólag kis pont nem győzheti le a nála erősebb közeg ellenállását, csak ha azt fogja valami. Másik hasonlattal úgy mondanám, ebben az esetben a nem a kést húzták végig a nyújtott tésztán, hanem a tésztát húzták a kés alatt.

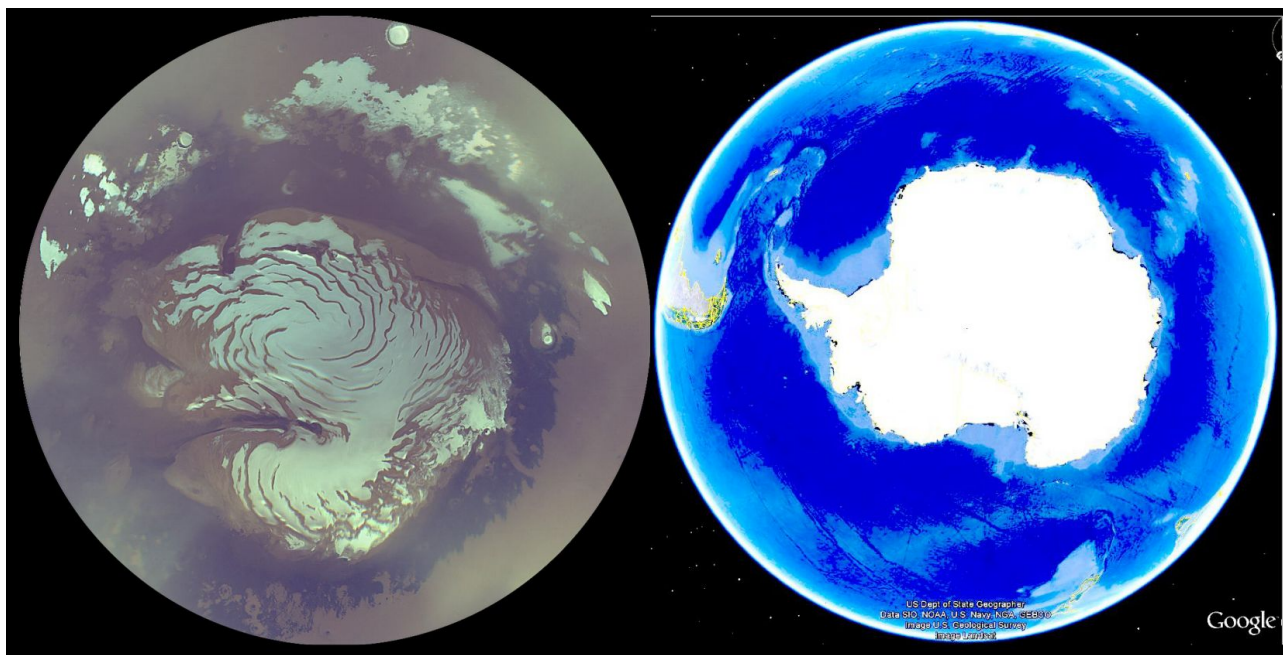
A másik – szélesebb árkot is egy csomó hozta létre, bár ez a csomó nem mutatkozik egyértelműen annak, mint amennyire az, amely a South Sandwich-szigeteket hordozza. A másik csomó egyik kiemelkedése a Port-aux-Francais.

A South Sandwich-szigeteket hordozó csomó eredetileg a mai Ross-tengertől indult el százmillió évekkel ezelőtt. 200 millió éve kezdődött el a Pangea őskontinens feldarabolódása, de a kontinensvándorlás folyamata jó korábban kezdődött. Vannak 750 millió évvel ezelőtti változásokat is leíró modellek. Valószínűnek tartom, hogy a Dél-Amerikát és az Antarktisz összekötő földhíd

A South Sandwich-szigeteket hordozó csomó általi átszakítása jóval korábban kezdődött a pangea őskontinens feldarabolódása előtt. A Port-aux-Francais-t hordozó tenger alatti hegység – a másik csomó – a Weddel-tenger nyugati partját adó Antarktisz-félszigettől – indult és mára harmadannyi kört tett meg az Antarktisz körül. E két árok, kb. 2000 km híján körbe is éri az Antarktisz. Ez a két csomó alakíthatta ki az Antarktisz félkör alakú partvidékét is, amint a csomók azt végig „súrolták”. A hiányzó 2000 km-nyi szakasz is árok, amelyről feltételezem, hogy hasonló módon keletkezett, talán egy korábbi időszakban. Hihetetlen, hogy a Föld teljes, de különböző sebességekkel forgó kérgének két, viszonylag kis alakzat ellent tudott állni. A két félkör alakú árok, amely körbe fogja az Antarktisz, azt a négyszáz millió évet öleli fel, amely a kontinens-vándorlás kezdete óta eltelt. Ez alatt az időszak alatt az Antarktisz végig ott volt a mai helyén, hiszen kezdettől fogva árok választották el az ősi Gondwana kontinenstől. Ha az Antarktisz

valóban a Gondwana-ról szakadt le, akkor a két csomó nem kerülhette volna meg.

Mars_északi pólus

Föld_Antarktisiz

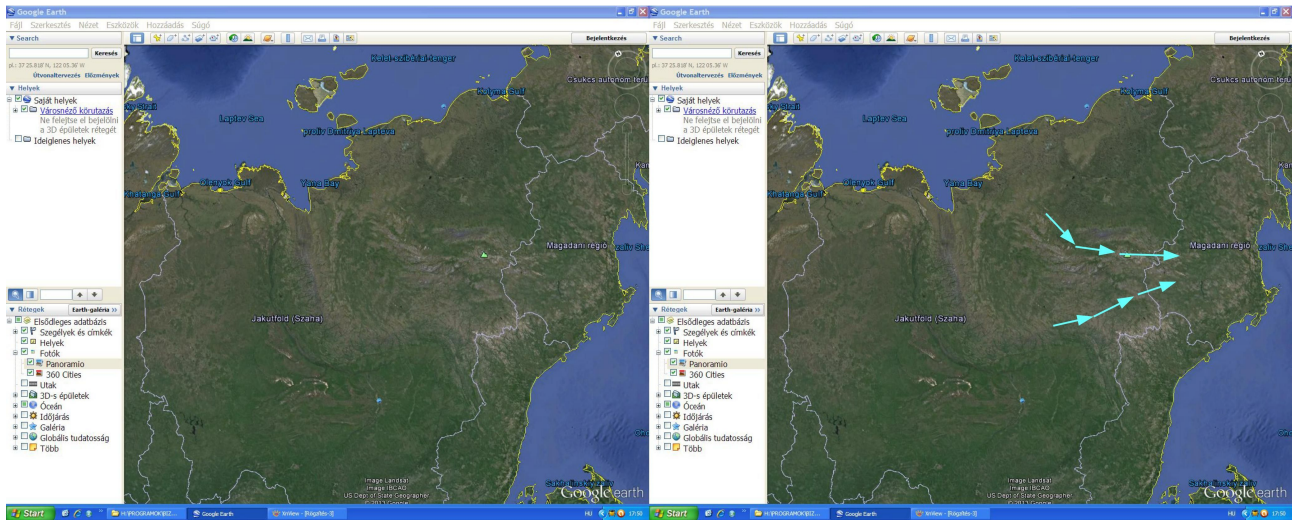
A déli kontinenst körülvevő, nem túl könnyen észrevehető árok (ezt a kép jobb oldalán látható déli földgömb színeit kontúr erősítésével tettem láthatóbbá) láttán a „valahol már láttam” érzés kerített hatalmába, de nem kellett sokáig törnöm a fejemet. Ilyen árok látható a Mars északi pólusa körül is. A Marsról készült kép a pólus környezetét mutatja be (kör alakú képben, mérete így nagyobbnak látszik a valóságosnál). Jól látható a pólus szerkezete is, amely spirális alakú. Korábban erről azt hittem, hogy a Mars ciklonjai (tényleg léteznek) hozták létre azt, de amint a hó jó része elolvadt a marsi tavasszal és nyáron, amelyek hegygerincek tetején volt, az olvadása után látható vált a hegyek spirális szerkezete. Ez a szerkezetet vélhetően hasonló hatások hozhatták létre, mint a Földön az Antarktisz körül vevő árkot. Vagyis mindkét bolygó esetében a magtól lemaradó kérget a mag szilárd részeinek magasabban levő részei felhasították. Még a forgási irány is stimmel. A látszólagos ellentmondás oka az, hogy a Mars északi pólusa ellentétes irányú mozgásnak tűnne ha forogna, mint a Föld déli sarkán fekvő Antarktisiz, bár a két bolygónak forgási iránya ugyan az. Úgy gondolom, a későbbiek során még ez az információhasznos lehet, hiszen rávilágít arra, hogy Földet formáló erők nem pusztán a Földön munkálkodnak, hanem hatásuk bármely más égitest esetében fellelhetők lehetnek. Egyébként is segíthet megérteni az olyan erők működését, amely más, különböző égitestek kialakulását befolyásolták.

Feltételeztem ezek azt, hogy a Föld belseje nem teljesen olvadt kőzetből áll, hanem ellenkezőleg: szilárd kőzetből, amelynek kiálló pontjai felhasították a déli félgömbön a forgásában a magtól lemaradó földkérget. Ezt abból az ellenállásból következtettem, amely a csomók tanúsítottak a kéregben hagyott nyomaik alapján. Azt is lehetett innen már feltételezni, hogy a szilárd kőzetmag az északi sarkon is jelen van a kéreg alatt.

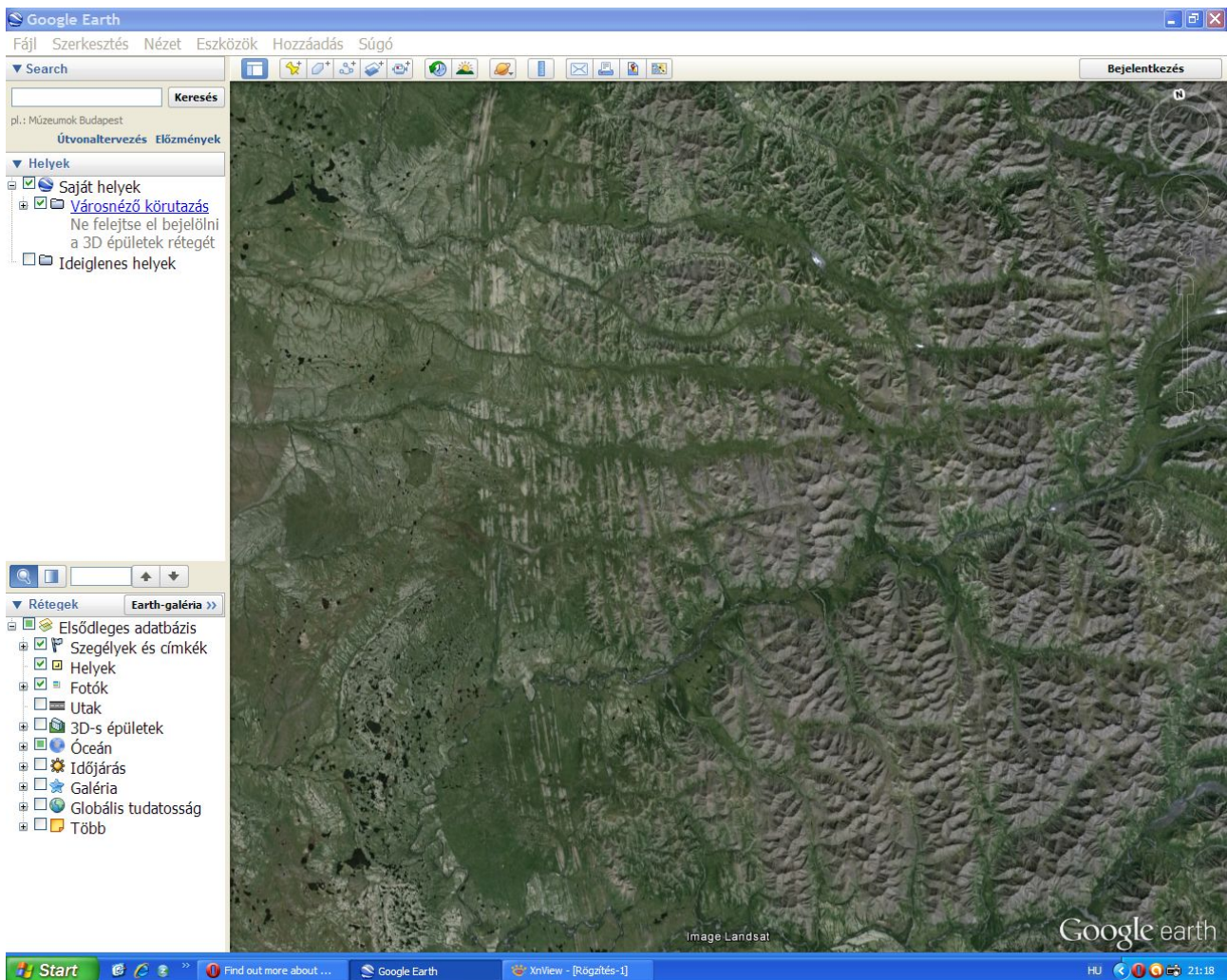
Ezért az északi félgömbön is kerestem a csomókat, vagy legalább a nyomaikat. Nehezítette a dolgom, hogy a Google Earth a kontinensekről nem domborzati képet ad, hanem vizuálisat. Mivel az Antarktisiz környezetét a három óceán adja, az erről készült képeken nem kellett a felszín egyéb tulajdonságaival foglalkoznom, tisztán kivehető volt a kéreg domborzata. Első lépésben a South Sandwich-szigeteket hordozó csomó átellenes pontját keresve a földgömbön, jutottam el Szibéria északkeleti részén fekvő Jakutföldre, pontosabban egy tőle keletre található, Kárpát-medence nagyságú medencéhez.

Ez a terület a Föld egyik leghidegebb területe, a telek átlagos hőmérséklete -50 C° , de mértek már -70 C° -nál hidegebbet is. A Jakutföldtől keletre elterülő medencét úgy kell elképzelni, hogy területe

éppen (az éppen szó alatt millió évek értendők) egy csomó felett halad át, nyugati irányban, annak ellenére, a Jakutföldet hordozó Eurázsiai lemez a földfelszín környezetéhez képest keleti irányban mozog. A láthatatlan, mélyben fekvő csomó előtt a kéreg felgyűrődik, ami a medence nyugati szélén

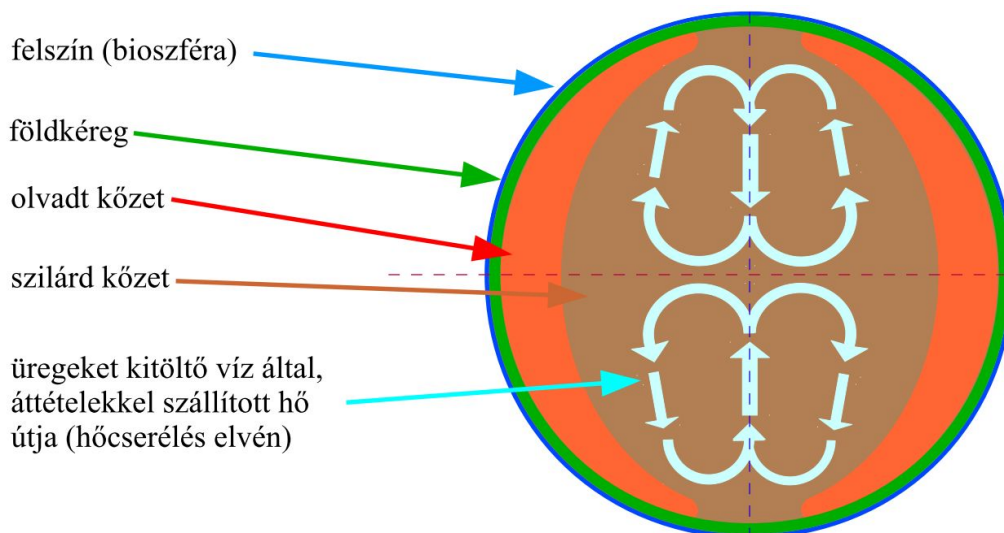

fekvő hegységnek szálkás szerkezetet ad, míg a keleti perem hegységét a lemez mozgás elnyújtotta kelet felé (ezt világoskék nyilakkal jelöltem). A nyugati peremvidék felgyűrődését a lenti mentet képen lehet jól megfigyelni. A szálkás szerkezettől keletre elterülő hegyek mozaikokra töredeztettek, a mozaikokat között pedig zöld színű völgyek választják el.

A déli félgömbről készült google-képek a Föld legalább kétféle alapvető mozgását mutatják: a Föld

tömegének nagyobbik részét adó belső rész, amit én csak magnak nevezek, és a mag felett elforduló kéreg, ami több, különböző irányú és sebességű lemezek alkotnak. A mag forgása gyorsabb, a lemaradó kéreg lemezei pedig különbözőképpen reagáltak erre. Ez alól a kéregnek azon kivételek, amelyek a sarkokon fekszenek, mivel haladó mozgást nem végeztek – talán soha.

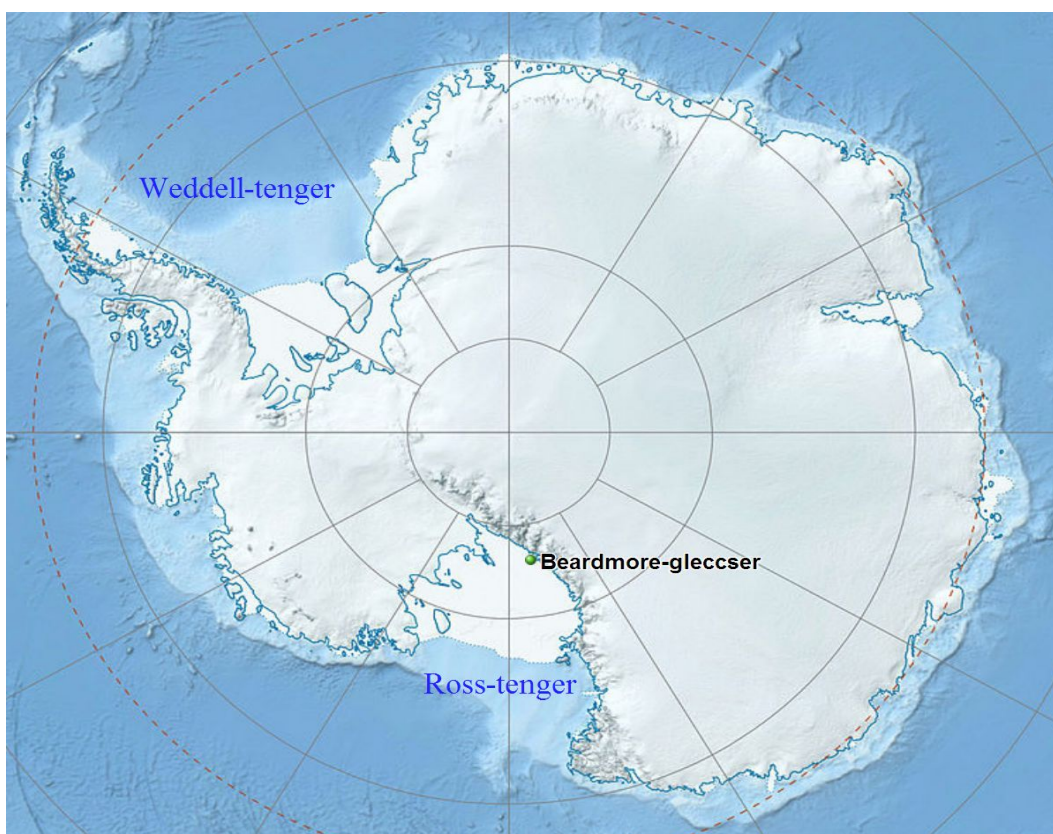

A Föld hipotetikus modelljét az eddig leírtak alapján rajzoltam meg, amelynek komoly szépséghibája, hogy egy további elméletre is szüksége lenne, amely megmagyarázza, hogy mi olvasztotta meg a felszín alatti kőzetet. A Hold által keltett árapály-hatás is szóba jöhetne, de ez a Mars Földhöz hasonló geológiai múltját nem magyarázza meg. Ehhez feltételezni kellene azt, hogy a Marsnak a múltban volt kísérője, amelynek tömege legalább a Hold tömegének negyede kell hogy legyen. Nem akarok lovat adni azok alá, akik csak azért szerettek volna egy múltbeli, nagy méretű holdat látni a Mars körül, hogy annak a Marsba csapódásával magyarázzák, miért nincs ma a Marsnak számot tevő vízkészlete és légköre (pedig volt és van). E hold nélkül azonban Föld felépítését is nehezebb megmagyarázni. És nem csak a Földnek hiányzik az a Mars nem létező holdja. Az árapály-hatással jól meg lehetett volna magyarázni a Merkúr hatalmas törésvonalait, ami alapján feltételezem, hogy a kéreg ott is önálló mozgást végzett a mag körül, mert hatalmas felgyűrődések láthatók a felszínén. De a Merkúr esetében az árapály-hatást nem hold, hanem a Nap kelti. A Vénusz felszínéről készült felvételeken nem láttam olyan alakzatokat, amelyek a kontinensek mozgására utalt volna. A vulkánok számát sem könnyű megbecsülni, mert azok egy részét szó szerint rárajzolták a Vénusz radartérképeire. De ha a Naprendszer óriásbolygók övezetében nézünk szét, ott is akad érdekesség. Ilyen a vulkánkitöréseket produkáló Jupiter-hold az Io. Vagy a másfél milliárd kilométer távolságban keringő Szaturnusz holdja az Enceladus, amely 500 km-es átmérője ellenére még ma is aktív (nyilván az anyabolygójának, a Szaturnuszhoz köszönhetően), és a déli sarkvidékén 2005-ben vizgőzből álló gejzírt fedezett fel Cassini-Huygens bolygókutató szonda. Az összehúzódás verziójában nem hiszek, mivel például az említett Szaturnusz-hold gejzíreit működtető belső hő nem származhat egy olyan kis hold összehúzódásából (aztán mikor is volt az az összehúzódás?), mint az Enceladus. A Hold keltette árapály-hatás tehát tetszetős, mivel ez mozgásba hozhatta a darabokból álló ősföld belsejét (így csakugyan képes lehetett a Föld „összehúzódása” révén hőt termelni). Későbbiekben az árapályhatás már nem csak a Föld óceánjaira hatott, hanem a Föld megolvadt belsejére is. Csak az a bizonyos Mars-hold hiányzik, hogy mindez kézzelfoghatóbb lehessen.

A földmodellben feltételeznem kellett valamilyen áramlási rendszert is, enélkül az olvadt kőzet akár meg is olvaszthatta volna az évmilliárdok alatt a szilárd belső kőzetet. Ezt nem volt nehéz megmagyarázni, mert korábban is feltételeztem, hogy a Föld belsejében üregek lehetnek. Ezeket minden bizonnyal valamilyen anyag tölti ki, amely alatt leginkább vizet feltételeztem. Ezek számtalan, esetenként egymáshoz kapcsolódó rendszereket alkothatnak, amelyben a víz

hőcserélőhöz hasonló áramlásokat végez, átadva az egyik üreg melegét vagy „hidegét” a másik üreg víztartalmának.

Jelenleg már biztos vagyok abban, hogy az Antarktisz mindig is ott volt, ahol most van és a forgáson kívül más mozgást nem végzett legalább az elmúlt 1 milliárd évben. Ezt látszólag cáfolják az Antarktiszon felfedezett fossziliák, amelyek azt látszanak bizonyítani, hogy az Antarktisz valamikor az ősi Gondwana kontinenshez tartozott, mivel az Antarktiszon felfedezett fossziliák volt tulajdonosai a Gondwana és a vele szomszédos kontinensen éltek. Ha megkérdőjelezem, hogy az Antarktisz része lett volna bármely kontinensnek, akkor azt is meg kell kérdőjeleznem, hogy lettek volna valaha is az Antarktiszon őserdők és azok otthont adtak volna az ottani állatvilágnak. Tény, hogy az Antarktisz örökké fagyos talaja nem alkalmas a mélyebb rétegek feltárására a fosszília-vadászok számára, amit akarnak, azért – kis túlzással – csak le kell hajolniuk. Majdnem csak így találták meg 1991-ben a kora jura korban élt dinoszaurusz, a Cryolophosaurus maradványait a „Beardmore-gleccserben levő Kirkpatrick-hegyen., a Transz Antartikus-hegységben, 4000 méter magasságban (<http://hu.wikipedia.org/wiki/Cryolophosaurus>)

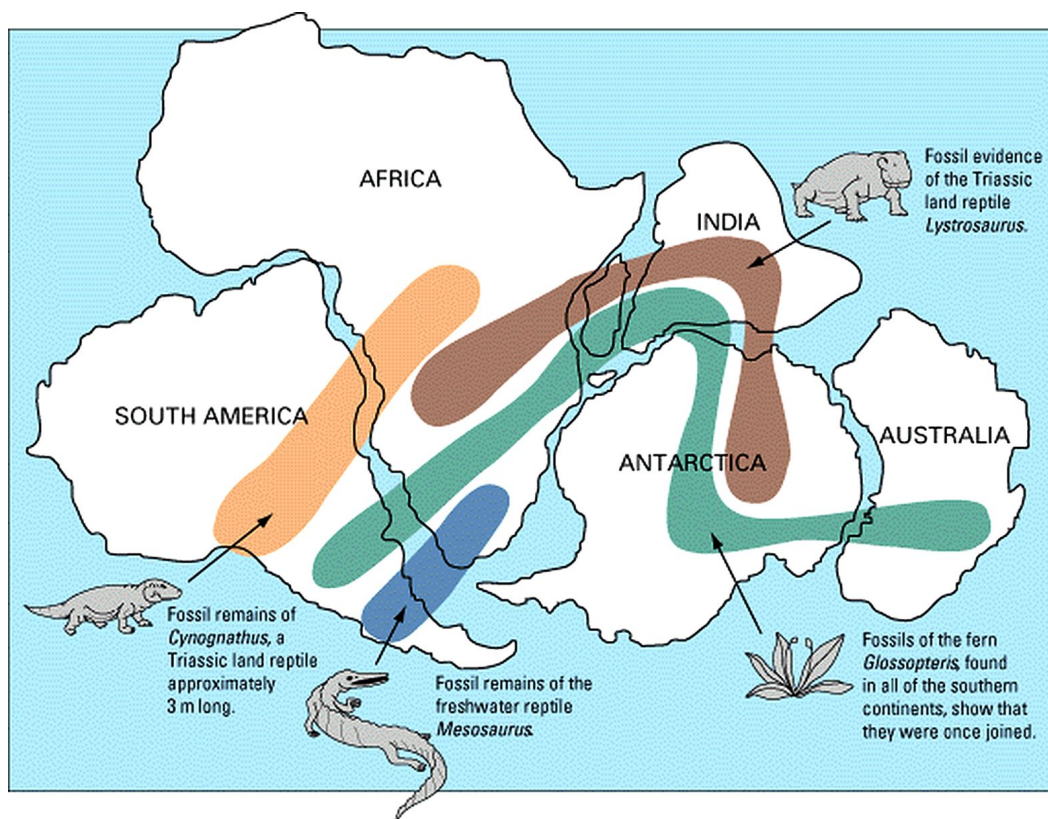
Biztos, hogy senki sem gondolja, hogy azon a földrajzi helyen is élt ez a nagy ragadozó, ahol maradványait megtalálták, vagyis hogy az Antarktisz ott lett volna a földrajzi déli sarkon, ahol most van. Egyébként is nehéz lenne ilyesmit állítani. A koroktól függetlenül a sarkok és környezetük mindig is hidegebb volt a Föld többi részénél, mivel a napsugárzás ereje is a sarkokon a legkisebb. A hideg mellett a féléves éjszakák és nappalok sem számítanak ideális életfeltételeknek. Úgy, és csak is úgy lett megengedve, hogy az Antarktiszon erdőségek és állatvilág létezzenek a jura korban, hogy az Antarktisz nem volt a jelenlegi helyén, hanem a Földnek egy másik, enyhébb klímával rendelkező részén. De ha az Antarktisz nem volt soha a Gondwana része, és helyzeténél fogva nem is biztosíthatott olyan életfeltételeket mint a Gondwana, akkor is ott járt a Cryolophosaurus a Beardmore-gleccser környékén? Ezt így nem merné állítani senki. Inkább azt hajtogatnák a tudomány oldaláról, hogy amit itt megírtam, az alaptalan feltételezés. De amit a tudósok állítanak, azt a csomók – főleg amelyen a South Sandwich-szigetek is fekszenek – cáfolják. Inkább azt üzenik,

hogy az Antarktisz nem volt jurában a Gondwana része. Egy gondwana-lakó maradványa csak akkor kerülhetett a Bearmore-gleccserben, ha azt odavitték halála után 180-200 millió évvel.

A Gondwana hipotetikus térképén színes sávok mutatják a kontinenseket „összekötő” fossziliákat. Az is látható a térképen, Dél-Amerika keleti és Afrika nyugati partjai elég pontosan illeszkednek ahhoz, hogy a kontinens-vándorlás elméletét kétségbe lehessen vonni. Én is csak egyes részletekkel nem értek egyet, amely részleteknek viszont nagy jelentőségük van a Föld szerkezetének megismerése szempontjából. Meg kell figyelni a térképen azt is, hogy a Dél-Amerika déli nyúlványa ugyanúgy meg van görbülve, mint jelenleg, holott annak elhajlását bizonyíthatóan a South Sandwich-szigeteket hordozó csomó okozta akkor, amikor átszakította az Antarktisz és a dél-amerikai kontinenst összekötő földhidat. Ugyanez érvényes az Antarktisz-félszigetre is.

Cryolophosaurus (<http://hu.wikipedia.org/wiki/Cryolophosaurus>)

A kép forrása:

http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Snider-Pellegrini_Wegener_fossil_map.gif?uselang=hu

Sok mindent lehetne még ehhez az íráshoz hozzátenni. Pl. milyen anyagokból, hol és mikor álltak össze a bolygók. A Föld története is ezekhez a kérdésekhez nyúlik vissza. És nehezebb rájuk válaszolni, mint általában gondolnák. Nem csak azért, mert megválaszolásukhoz további kutatások kellene, hanem azért is, mert a közgondolkodás eleve megvezetett sémáit is folyamatosan kellene lebontani.

RK.Szbn.2014.01.13.